

Sygn. akt I ACa 766/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Ryszard Iwankiewicz
Sędziowie:	SSA Eugeniusz Skotarczak (spr.) SSA Małgorzata Gawinek
Protokolant:	sekretarz sądowy Piotr Tarnowski

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa S. Ż.

przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Obrony Narodowej

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 30 sierpnia 2012 r., sygn. akt I C 531/11

I. oddala apelację;

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w postępowaniu apelacyjnym;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz adwokata K. G. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA M. Gawinek SSA R. Iwankiewicz SSA E. Skotarczak

Sygn. akt I ACa 766/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2012 roku oddalił powództwo S. Ż. przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Obrony Narodowej o zapłatę odszkodowania w kwocie 100.000 złotych oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd ustalił, że orzeczeniem z dnia 4 kwietnia 2008 roku Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w S. uznała S. Ż. za niezdolnego do służby wojskowej w czasie pokoju. W związku z orzeczeniem zdolności do służby kategorii „D” S. Ż. na podstawie rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 czerwca 2004 r. w sprawie zasad określania zdolności do czynnej służby wojskowej oraz właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach został przeniesiony do rezerwy i przedterminowo zwolniony z zasadniczej służby wojskowej,

Pismem z dnia 5 stycznia 2011 r. S. Ż. wniósł do Wojskowego Komendanta Uzuppełnień o skierowanie do wojskowej komisji lekarskiej, celem zmiany orzeczenia określającego kategorię zdolności do czynnej służby wojskowej.

Decyzją nr (...) z dnia 7 stycznia 2011 r. Wojskowy Komendant Uzuppełnień w S. na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 29 ust. 33 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej odmówił skierowania S. Ż. do wojskowej komisji lekarskiej, celem ponownego orzeczenia o zdolności do czynnej służby wojskowej. W uzasadnieniu wskazał, że w czasie pokoju nie kieruje się do wojskowej komisji lekarskiej osoby, wobec której wydano ostateczne orzeczenie ustalające kategorię zdolności do czynnej służby wojskowej D lub E.

W piśmie z dnia 14 stycznia 2011 r. S. Ż. sporządził odwołanie od decyzji nr (...).

S. Ż. składał m.in. zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez członków Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w S. poprzez poświadczenie nieprawdy w orzeczeniu w sprawie zdolności do czynnej służby wojskowej, a nadto o popełnieniu przestępstwa oszustwa na szkodę powoda przez WKU S. P.

Sąd uznał, że powództwo jest bezzasadne.

Wskazał, że powód w niniejszej sprawie domagał się zapłaty od pozwanego Skarbu Państwa Ministra Obrony Narodowej odszkodowania w kwocie 100.000 zł. W pismach procesowych składanych w toku postępowania powód wskazywał jako zdarzenia statuujące odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego niesłuszne oskarżenie powoda o uchylenie się od służby wojskowej, nieskorzystanie z możliwości przeniesienia powoda do rezerwy, mimo, że zachodziły ku temu przesłanki faktyczne i prawne, zwolnienie ze służby z uwagi na opinię psychiatryczną o stanie zdrowia powoda. Ponadto na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2012 r. pełnomocnik powoda wskazał, że zdarzeniem statuującym odpowiedzialność Skarbu Państwa jest niesłuszne stwierdzenie kategorii D. Powód wskazywał, że ponosi negatywne konsekwencje działań pozwanego wyrażające się w braku możliwości zatrudnienia w Policji, utraty środków finansowych pochodzących z wygranej w (...) oraz braku możliwości ukończenia studiów.

Przy tak skonstruowanej podstawie faktycznej powództwa Sąd dokonał oceny zasadności zgłoszonego roszczenia na podstawie art. 417 § 1 k.c. i art. 417¹ k.c.

Sąd wskazał, że orzeczeniem z dnia 4 kwietnia 2008 r. Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w S. uznała S. Ż. za niezdolnego do służby wojskowej w czasie pokoju. W związku z orzeczeniem zdolności do służby kategorii „D” powód został przeniesiony do rezerwy i przedterminowo zwolniony z zasadniczej służby wojskowej. Wniosek powoda o skierowanie go do wojskowej komisji lekarskiej, celem zmiany orzeczenia określającego kategorię zdolności do czynnej służby wojskowej nie został uwzględniony, albowiem decyzją nr (...) z dnia 7 stycznia 2011 r. Wojskowy Komendant Uzuppełnień w S. odmówił skierowania S. Ż. do wojskowej komisji lekarskiej, celem ponownego orzeczenia o zdolności do czynnej służby wojskowej. Podstawę do wydania w/w decyzji stanowiły przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 26 ust. 1 powołanej ustawy (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania pierwszej decyzji) określenie zdolności poborowych do czynnej służby wojskowej należy do powiatowych i wojewódzkich komisji lekarskich, z zastrzeżeniem art. 29 ust. 1. W myśl tego ostatniego przepisu wojskowe komisje lekarskie są właściwe do orzekania o zdolności do czynnej służby wojskowej:

1) poborowych w okresie, kiedy nie urzęduje powiatowa komisja lekarska,

- 2) żołnierzy pełniących czynnej służbę wojskową,
- 3) żołnierzy rezerwy.

Art. 30a ust. 1 i 2 stanowią, że ustala się następujące kategorie zdolności do czynnej służby wojskowej:

- 1) kategoria A - zdolny do czynnej służby wojskowej, co oznacza zdolność do odbywania zasadniczej służby wojskowej; nadterminowej zasadniczej służby wojskowej, zajęć wojskowych w czasie trwania studiów wyższych, przeszkolenia wojskowego, okresowej służby wojskowej, ćwiczeń wojskowych zasadniczej służby i szkolenia poborowych w obronie cywilnej, służby zastępczej, jak również służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
- 2) kategoria B - czasowo niezdolny do czynnej służby wojskowej, co oznacza przemijające upośledzenie ogólnego stanu zdrowia albo ostre lub przewlekłe stany chorobowe, które w okresie do dwudziestu czterech miesięcy od dnia badania rokują odzyskanie zdolności do służby wojskowej, o której mowa w pkt 1, w czasie pokoju;
- 3) kategoria D - niezdolny do czynnej służby wojskowej, o której mowa w pkt 1, w czasie pokoju;
- 4) kategoria E - trwale i całkowicie niezdolny do czynnej służby wojskowej, o której mowa w pkt 1 w czasie pokoju oraz w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

Orzeczenie o zaliczeniu danej osoby do jednej z kategorii, o których mowa w ust. 1, właściwe komisje lekarskie wydają na podstawie badania lekarskiego fizycznej i psychicznej zdolności tej osoby do odpowiedniego rodzaju służby wojskowej, z uwzględnieniem wyników badań specjalistycznych, a w razie potrzeby również obserwacji szpitalnej. Zgodnie z art. 29 ust. 33 ustawy w czasie pokoju nie kieruje się do wojskowej komisji lekarskiej osoby, wobec której wydano ostateczne orzeczenie ustalające kategorię zdolności do czynnej służby wojskowej D albo E.

Zdaniem Sądu z powyższego wynika, że podejmowane decyzje dotyczące zakwalifikowania powoda do określonej kategorii zdolności do służby wojskowej wydawane były przez uprawnione do tego organy w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Powód nie wykazał przy tym, że w odniesieniu do którejkolwiek z w/w decyzji zostało wydane orzeczenie o stwierdzeniu jej niezgodności z prawem. Przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa opartej na art. 417¹ k.c. za szkodę wyrządzoną przez wydanie niezgodnej z prawem decyzji administracyjnej jest stwierdzenie tej niezgodności z prawem we właściwym postępowaniu. Wynika z tego, że sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem decyzji administracyjnej. Stwierdzenie niezgodności z prawem ostatecznej decyzji administracyjnej nastąpić może tylko według przepisów tego postępowania, w którym wydane zostało dane rozstrzygnięcie. W przypadku decyzji administracyjnych, wydanych w postępowaniu administracyjnym właściwym trybem jest postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji lub postępowanie o wznowienie postępowania administracyjnego (art. 156 i 145 k.p.a.). Powód nie wykazał też istnienia podstaw odpowiedzialności pozwanego określonych w art. 417 §1 k.c., w szczególności nie wykazał, by działania pozwanego nosiły znamiona bezprawności. Powołany przepis uzasadnia odpowiedzialność Skarbu Państwa za działania jego funkcjonariuszy jedynie wówczas, gdy szkoda została wyrządzona przy wykonywaniu czynności o charakterze władczym a działanie funkcjonariusza było niezgodne z prawem przy czym „niezgodność z prawem” musi być rozumiana jako sprzeczność z przepisami prawa. Powód wskazywał, że był niesłusznie oskarżany przez pozwanego o uchylanie się od służby wojskowej, zwolniony ze służby z uwagi na opinię psychiatryczną o stanie zdrowia a nadto, że nie został przeniesiony do rezerwy, mimo, że zachodziły ku ternu przesłanki faktyczne i prawne. Powód nie naprowadził jednak żadnych dowodów, które pozwoliłyby ustalić, że opisywane przez powoda zdarzenia rzeczywiście miały miejsce, ani zweryfikowania czy wskazywane działania i zaniechania nosiły znamiona bezprawności.

Ten sam zarzut gołosłowności, według Sądu, można sformułować również w odniesieniu podnoszonych przez powoda twierdzeń, że ponosi on negatywne konsekwencje działań pozwanego wyrażające się w braku możliwości zatrudnienia w Policji, utraty środków finansowych pochodzących z wygranej w (...) oraz braku możliwości ukończenia studiów. Powód nie wykazał bowiem, że do takich zdarzeń w ogóle doszło. Nie udowodnił, że Istniały przeszkody do ukończenia przez niego studiów, ani tego że starał się o zatrudnienie w Policji i odmówiono mu z powodu stwierdzonej kategorii

D i wreszcie nie udowodnił i tego, że uzyskał jakąś nagrodę z wygranej w (...), którą następnie stracił z powodu orzeczonej kategorii zdolności do służby wojskowej. Twierdzenia powoda w tym zakresie pozostały gołosłowne. Zgodnie z regułą wyrażoną w przepisie art. 6 k.c. stanowiącym, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne, to na powodzie, spoczywa obowiązek udowodnienia wszystkich wyżej wymienionych przesłanek odpowiedzialności deliktowej. Przepis ten w sposób ogólny reguluje zasadę, iż ten kto powołując się na przysługujące mu prawo żąda określonego świadczenia od innej osoby jest obowiązany udowodnić fakty uzasadniające to żądanie. Ciężar dowodu nie jest zależny od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym, jest niezależny od tego czy określony podmiot występuje po stronie powodowej czy pozwanej. Wiąże się on bowiem z obowiązkiem twierdzenia, obowiązkiem dowodzenia tych okoliczności, które stanowią podstawę przysługującego określonemu podmiotowi prawa. W ocenie Sądu powód ciężaru tego w niniejszej sprawie nie podźwignął.

Na marginesie Sąd wskazał, że powód nie wykazał też wielkości szkody jakiej miałby doznać w wyniku działań czy zaniechań pozwanego. Nie przedstawił bowiem żadnych dowodów, które pozwoliłyby na zweryfikowanie podawanej przez niego wartości w kwocie 100.000 zł.

W podsumowaniu Sąd stwierdził, że powód nie wykazał, iż działania jednostek organizacyjnych pozwanego miały charakter bezprawny i spowodowały powstanie szkody u powoda, ani też nie udowodnił wysokości tej szkody i z tego względu powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu. Dochodzone przez powoda roszczenie związane było z działaniami Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej i Wojskowego Komendanta Uzupełnień w S., a zatem działaniami jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej stąd też Sąd uznał, iż wskazane przez powoda statio fisci Skarbu Państwa było prawidłowe.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów w postaci decyzji nr (...) z dnia 7 stycznia 2011 roku (k. 93) odwołania (k. 3) i dokumentów w aktach (...), (...), (...). Dowody te Sąd uznał za wiarygodne, przy czym dokument w postaci odwołania (k. 3) stanowi jedynie dowód tego, że powód sporządził odwołanie o treści wskazanej w tym piśmie. Powód nie wykazał natomiast, że odwołanie tej treści złożył we właściwym organie ani tego jakie ono przyniosło skutek. Dokumenty zgromadzone w aktach postępowań prowadzonych przez Prokuraturę Generalną i Apelacyjną dowodzą jedynie tego, że powód składał zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia na jego szkodę przestępstwa przez członków Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w S. polegającego na poświadczeniu nieprawdy w orzeczeniu w sprawie zdolności do czynnej służby wojskowej i popełnienia przestępstwa oszustwa przez Wojskowego Komendanta Uzupełnień w S., natomiast nie stanowią dowodu tego, że przestępstwa takie przez funkcjonariuszy państwowych rzeczywiście zostały popełnione.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w treści art. 98 §1 i §2 k.p.c. Powód przegrał niniejszą sprawę a zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu powinien zwrócić pozwanemu poniesione koszty procesu w kwocie 3.600 zł stanowiącej koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o §2 pkt 1 i 2 §6 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 zł (art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa).

W pkt III Sąd orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na podstawie §2 w zw. z §19 i §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zasądzona w pkt III wyroku kwota 4.428 zł stanowi wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej (3.600 zł) powiększone o podatek VAT.

Apelację od tego wyroku wniósł powód.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia poprzez:

a) niezastosowanie art. 102 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I Instancji, podczas gdy w przedmiotowej sprawie wystąpił szczególnie uzasadniony przypadek determinujący odstąpienie przez Sąd od obciążenia S. Ż. tymi kosztami (co najmniej w części) z uwagi na fakt, że już z samej treści pozwu, charakteru, dochodzonego przez powoda roszczenia oraz rodzaju przedstawionych przez niego dowodów na potwierdzenie jego zasadności wynika, że S. Ż. cierpi na chorobę czy choćby zaburzenia psychiczne, w związku z czym nie ma świadomości skutków przedsięwziętych przez; niego czynów. Ponadto za zasadnością nieobciążania powoda kosztami postępowania w przedmiotowej sprawie przemawia również: to, że prowadził on postępowanie w sposób lojalny wobec swego przeciwnika procesowego, przede wszystkim zaś nie dokonywał czynności procesowych, które miałyby na celu przedłużenie postępowania w czasie, tym samym nie narażając go na dodatkowe koszty z tym postępowaniem związane;

b) niezastosowanie art 177 §1 pkt 1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez niedokonanie przez Sąd zawieszenia postępowania z urzędu z uwagi na równoległe z przedmiotowym toczące się przeciwko powodowi przed Sądem Rejonowym (...) w S. postępowanie o umieszczenie go w zakładzie psychiatrycznym (VIII RNsm 1131/11), podczas gdy o bycie tego postępowania Sąd był informowany przez pełnomocnika S. Ż.. Rozstrzygnięcie wskazanego postępowania bowiem miałyby znaczący wpływ na wynik wszczętego przez powoda postępowania z uwagi na to, że potwierdzałoby fakt, że cierpi on na chorobę czy choćby zaburzenia psychiczne, co z kolei miało wpływ na:

2. nieważność postępowania z uwagi na pozbawienie powoda możliwości obrony jego praw ze względu na fakt, że powód prawdopodobnie cierpi na chorobę czy zaburzenie psychiczne i nie jest w stanie rozumieć znaczenia i skutków swego postępowania, w tym również decydować o przedsięwziętych czynnościach procesowych czy nawet udzielać niezbędnych do ich podjęcia informacji pełnomocnikowi. Stan świadomości powoda zatem stanowi przesłankę do jego ubezwłasnowolnienia, a co za tym idzie pozbawienia go zdolności procesowej. Zatem samodzielne działanie S. Ż. i odebranie mu uprawnienia do podejmowania w jego imieniu czynności procesowych przez ustanowionego przedstawiciela (nawet w sytuacji, gdy korzysta on z usług pełnomocnika z urzędu) stanowi pogwałcenie zasady kontradyktoryjnego charakteru postępowania cywilnego poprzez naruszenie zasady równości stron tego postępowania.

Mając powyższe zarzuty na uwadze wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części, tj. w punkcie I i II jego sentencji, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością oraz przekazanie

sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania;

2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach toczącego się przeciwko S. Ż. przed Sądem Rejonowym (...) postępowania o umieszczenie powoda w szpitalu psychiatrycznym (VIII RNsm 1131/11);

3. zasądzenie na rzecz adwokata K. G. kosztów nieopłaconej, a udzielonej z urzędu, pomocy prawnej w postępowaniu apelacyjnym.

W odpowiedzi na apelację pozwany Skarb Państwa wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych.

W odpowiedzi na powyższą odpowiedź powód pismem z dnia 5 grudnia 2012 r. podtrzymał stanowisko zawarte w apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 102 k.p.c.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że powództwo było oczywiście bezzasadne.

Powód na dzień orzekania, zarówno przez Sąd I jak i II instancji, nie był osobą ubezwłasnowolnioną całkowicie lub chociażby częściowo z powodu choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego rodzaju zaburzeń psychicznych.

Toczące się równolegle postępowanie przed Sądem Rejonowym w S. o umieszczenie powoda w szpitalu psychiatrycznym nie można uznać za wystarczającą przesłankę do odstąpienia od obciążania powoda od ponoszenia kosztów procesu przysługujących stronie przeciwnej w przypadku przegrania procesu i to w sytuacji ewidentnej bezzasadności powództwa.

Nawet prawomocne orzeczenie o umieszczeniu powoda w szpitalu psychiatrycznym w trybie art. 29 ust. 1 pkt 1 oraz 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego nie jest równoznaczne z ubezwłasnowolnieniem całkowitym i częściowym.

Skutkuje to traktowaniem powoda jako osoby mającej pełną zdolność do czynności prawnych do czasu ewentualnego prawomocnego orzeczenia sądowego w tym zakresie, a bezspornym jest, że nie toczy się nawet postępowanie o ubezwłasnowolnienie powoda. Tym samym wobec przegrania procesu przez powoda przed Sądem I instancji, a w szczególności wobec oczywistej bezzasadności jego powództwa brak było wystarczających podstaw do odstąpienia od obciążania powoda kosztami procesu.

Za bezzasadny należy uznać również zarzut niezastosowania przez Sąd I instancji z urzędu art. 177 §1 pkt 1 k.p.c. celem zawieszenia postępowania z uwagi na równoległe z niniejszym postępowaniem, toczące się przy udziale powoda (jako uczestnika), postępowanie o umieszczenie go w zakładzie psychiatrycznym w trybie art. 29 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (sygn. VIII RNsm 1131/11).

Wskazać tutaj należy, że pełnomocnik powoda pismem z dnia 13 lipca 2012 r. (k. 105) poinformował jedynie Sąd o toczącym się powyższym postępowaniu bez jakichkolwiek wniosków w tym zakresie, np. wniosku o zawieszenie niniejszego postępowania na podstawie art. 177 §1 pkt 1 k.p.c.

Nie jest zasadnym czynienie zarzutu Sądowi I instancji działania z urzędu w tym zakresie, skoro wniosek ten mógł zgłosić profesjonalny pełnomocnik powoda.

Podkreślić jednak tutaj należy, niezależnie od powyższych rozważań, że taki ewentualny wniosek o zawieszenie postępowania nie powinien znaleźć uznania przez Sąd I instancji, jako że nawet prawomocne orzeczenie o umieszczeniu powoda w szpitalu psychiatrycznym w trybie art. 29 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego nie pozbawiałoby powoda pełnej zdolności do czynności prawnych, a tym samym powód jest legitymowany do występowania w charakterze strony.

Za bezzasadny należy uznać również zarzut nieważności postępowania z uwagi na mające wystąpić pozbawienie powoda możliwości obrony jego praw.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 maja 2011 r. (k. 21) dla powoda ustanowiono pełnomocnika z urzędu i przez cały proces powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika celem zapewnienia należytej obrony jego praw, co czyni zarzut bezzasadnym

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny, uznając apelację powoda za bezzasadną, oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Apelacyjny nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w postępowaniu apelacyjnym na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że obciążenie tymi kosztami w postępowaniu przed Sądem I instancji ze względu na jego wyjątkowo trudną sytuację materialną i rodzinną (k. 4-7) jest obciążeniem wystarczającym, a ponadto w sytuacji

powoda ograniczenie jego praw do obrony i dochodzenia swych roszczeń przed Sądem II instancji poprzez obciążenie powoda nadmiernymi kosztami nie można uznać za usprawiedliwione.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie §2 w związku z §6 pkt 6, §13 ust. 1 pkt 2 i §19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Małgorzata Gawinek Ryszard Iwankiewicz Eugeniusz Skotarczak